

Kate Morton

Aan de rand van het meer

ISBN 978-90-225-7256-6

ISBN 978-94-023-0483-1 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Lake House*

Vertaling: Rob van Moppes, Marian van der Ster en Louise Willenborg

Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld © Shutterstock

Auteursfoto © Martin Bleasdale

© 2015 Kate Morton

© 2015 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Cornwall, augustus 1933

De regen kwam nu met bakken uit de hemel en de zoom van haar jurk zat onder de modder. Ze zou hem straks moeten zien weg te moffelen; niemand mocht te weten komen dat ze naar buiten was geweest.

De maan ging schuil achter de wolken, een meevaller die ze niet verdiende, en zo snel ze kon zocht ze haar weg door de inktzwarte nacht. Ze was er al eerder geweest om het gat te graven, maar ze zou het karwei nu pas afmaken. In het holst van de nacht. Regendruppels ranselden het wateroppervlak van de forellenbeek en kletterden ongenadig op de aarde ernaast. Vlak bij haar flitste er iets door de varens, maar ze deinsde niet terug, stopte niet. Ze had haar hele leven al door de bossen gestruind en kon hier blindelings de weg vinden.

Toen het net was gebeurd had ze overwogen het op te biechten, en misschien had ze dat op dat moment moeten doen. Maar ze had de kans voorbij laten gaan en nu was het te laat. Er was te veel gebeurd: de zoektochten, de politieagenten en de artikelen in de kranten waarin om informatie werd verzocht. Ze kon het aan niemand vertellen en op geen enkele manier rechtzetten. Ze zouden het haar nooit vergeven. Het enige wat ze nu kon doen was het bewijsmateriaal begraven.

Ze bereikte de plek die ze had uitgekozen. De zak met het kistje erin was verbazend zwaar en het was een verademing om hem neer te leggen. Op handen en knieën trok ze de varenbladeren en takken weg die het gat aan het oog hadden onttrokken. De geur van zompige aarde, vergane bosmuisen, paddenstoelen en andere rottende organismen ontnam haar bijna de adem. Haar vader had haar ooit verteld dat vele generaties door deze bossen hadden gelopen en diep onder de zware aarde begraven lagen. Hij vond de continuïteit van de natuur een geruststellend idee en geloofde dat uit de bestendigheid van het lange verleden kracht kon worden geput om problemen in het heden op te lossen. En misschien was dat in sommige situaties ook het geval geweest, maar deze keer niet, niet deze problemen.

Ze liet de zak in het gat zakken en een fractie van een seconde leek de maan achter een wolk tevoorschijn te piepen. Tranen prikten in haar ogen toen ze de aarde terug in het gat schepte, maar ze knipperde ze weg. Hier nu een potje gaan janken was een luxe die ze zichzelf niet toestond. Ze klopte de aarde aan, sloeg er met haar platte handen op en stampte er hard met haar laarzen op totdat ze buiten adem was.

Ziezo. Het zat erop.

Even flitste de gedachte door haar hoofd dat ze misschien nog iets moest zeggen voordat ze deze verlaten plek achter zich liet. Iets over het einde van de onschuld en de intense wroeging waar ze altijd last van zou blijven houden; maar ze deed het niet. Ze schaamde zich dat ze er zelfs maar aan had gedacht.

Ze liep snel terug door het bos en zorgde dat ze uit de buurt bleef van het boothuis en de herinneringen die erbij hoorden. Het begon al licht te worden toen ze bij het huis aankwam. Het miezerde nu. Het water van het meer klotste tegen de oevers en de laatste nachtegaal floot zijn afscheidsgroet. De zwartkoppen en andere zangvogels ontwaakten al en in de verte hinnikte een paard. Op dat moment wist ze het nog niet, maar ze zou die geluiden nooit meer kwijtraken. Ze zouden haar vanaf deze plaats blijven achtervolgen, vanaf nu haar dromen en nachtmerries binnendringen en haar altijd blijven herinneren aan wat ze had gedaan.

2

Cornwall, 23 juni 1933

De Mulberry-kamer bood het beste uitzicht over het meer, maar Alice besloot genoeg te nemen met het badkamerraam. Meneer Llewellyn was nog beneden bij de rivier met zijn schildersezels, maar hij trok zich altijd vroeg terug om een dutje te doen. Ze wilde het niet riskeren dat ze hem tegen het lijf liep. De oude man deed geen vlieg kwaad, maar hij was vrij apart en legde vooral de laatste tijd nogal beslag op mensen. Ze vreesde dat ze met haar onverwachte aanwezigheid in zijn kamer een verkeerd signaal zou afgeven. Alice trok een rimpel in haar neus. In haar jonge jaren was ze altijd erg op hem gesteld geweest, en hij op haar. Vreemd dat ze daar nu op zestienjarige leeftijd ineens aan moest denken. Aan de verhalen die hij haar vertelde, de kleine schetsjes die hij voor haar maakte en die ze had bewaard, het waas van geheimzinnigheid dat altijd als een melodie om hem heen hing. Hoe dan ook, de badkamer was sowieso dichterbij dan de Mulberry-kamer, en aangezien het maar een paar minuten zou duren voordat haar moeder zou bedenken dat er nog geen bloemen in de kamers op de eerste verdieping stonden, mocht ze geen tijd verliezen met traplopen. Toen een zwerm dienstmeisjes opgewekt met hun poetsdoeken in de aanslag door de hal vloog, glipte Alice de deur door en haastte ze zich naar het raam.

Maar waar was hij? Alice voelde dat haar maag zich omdraaide. Opwinding sloeg in één klap om in wanhoop. Zenuwachtig drukte ze haar handen tegen de glasruit terwijl ze wezenloos naar het tafereel onder haar stond te staren: crèmekleurige en roze rozen, bloemblaadjes die glansden alsof ze waren opgepoetst; kostelijke perziken in de luwte van de stevige tuinmuur; het langgerekte zilverachtige meer glinsterend in het vroege ochtendlicht. Het landgoed was al helemaal opgetooid en aangeharkt, om door een ringetje te halen, maar toch was er nog bedrijvigheid alom.

Ingehuurde musici versleepten vergulde stoelen over het podium van de tijdelijke muziektent, en terwijl de cateringauto's keerden op de oprijlaan en grote stofwolken achterlieten, bolde de half opgetuigde feesttent

op in de zomerbries. De kleine gestalte van grootmoeder deShiel vormde het enige rustpunt in alle hectiek. Ze zat in elkaar gedoken voor de bibliotheek op de gietijzeren tuinstoel, volledig verloren in haar eigen web van herinneringen en blind voor de lange snoeren met ronde glaslantaarntjes die in de bomen om haar heen werden opgehangen –

De adem stokte in Alice' keel.

Daar was hij.

De glimlach verspreidde zich over haar gezicht voordat ze er erg in had. Blijdschap. Gelukzalige, sprankelende blijdschap toen ze hem zag staan op het eilandje midden in het meer. Een groot houtblok balanceerde op zijn schouder. Ze hief haar hand op om te zwaaien, in een opwelling, en een dwaze opwelling, want hij keek niet in de richting van het huis. Al had hij dat wel gedaan, dan nog zou hij niet hebben teruggezwaaid. Ze wisten allebei dat ze meer dan voorzichtig moesten zijn.

Haar vingers vonden het haarplukje dat altijd losraakte bij haar oor en ze wond het om haar vingers, eromheen en weer terug, steeds opnieuw. Ze vond het fijn om zo naar hem te kijken, onopgemerkt. Ze voelde zich dan sterk. Anders dan wanneer ze samen waren, wanneer ze hem in de tuin een glas limonade bracht of erin slaagde weg te glippen om hem te verrassen als hij in de verre uithoeken van het landgoed aan het werk was. Wanneer hij informeerde naar haar roman, haar familie, haar leven. En wanneer zij hem verhalen vertelde, hem aan het lachen maakte en haar uiterste best moest doen om niet te verdrinken in de poelen van zijn diepgroene ogen met hun goudkleurige vlekjes.

Terwijl ze naar hem stond te staren boog hij zich voorover, hij wachtte even tot het zware blok goed lag en liet het toen voorzichtig boven op de andere glijden. Hij was sterk en dat beviel haar. Alice wist niet precies waarom; ze wist alleen dat het iets met haar deed op een bijzondere en nog niet ontdekte plek. Haar wangen brandden: ze bloosde.

Alice Edevane was niet verlegen. Ze had wel meer jongens gekend. Niet veel, moest ze eerlijk toegeven – met uitzondering van hun traditionele midzomerfeest stonden haar ouders bekend om hun terughoudendheid. Ze verkozen elkaars gezelschap. Desondanks had ze kans gezien om zo nu en dan heimelijk een paar woorden te wisselen met de jongens uit het dorp, of met de zonen van de pachtboeren, die hun pet afnamen en hun ogen neersloegen als ze met hun vader over het landgoed liepen. Maar

dit – dit was... Nou, dit was gewoon ánders. Ze wist hoe belachelijk dat klonk, echt als iets wat haar oudere zus Deborah zou kunnen zeggen, maar het was wel waar.

Zijn naam was Benjamin Munro. Ze mompelde de lettergrepen binnensmonds. Benjamin James Munro, zesentwintig jaar oud en onlangs uit Londen hiernaartoe gekomen. Er was niemand afhankelijk van hem en hij was een harde werker, een man wars van prietpraat. Hij was geboren in Sussex en opgegroeid in het Verre Oosten, als zoon van archeologen. Hij hield van groene thee, de geur van jasmijn en snikhete dagen die eindigden in fikse onweersbuien.

Hij had haar dit allemaal niet zelf verteld. Hij was niet zo'n zelfingenomen type dat over zichzelf en zijn successen opgaf, alsof een meisje alleen maar een aantrekkelijk snoetje tussen een paar gewillig luisterende oren was. Nee, ze had haar oor te luisteren gelegd, haar ogen de kost gegeven en alle informatie opgeslagen. Toen de gelegenheid zich voordeed was ze ook nog de schuur van de hoofdtuinman binnengeslopen en had ze het boek dat hij van zijn werkmannen bijhield ingekeken. Alice had zichzelf altijd als detective gezien, dus het was niet zo vreemd dat ze, vastgeniet aan een bladzijde van meneer Harris' gedetailleerde aantekeningen over planten en tuinbloemen, Benjamin Munro's sollicitatie vond. Het was een korte brief, geschreven in een handschrift waarover haar moeder zich zou hebben beklaagd. Alice was er snel overheen gevlogen, had de belangrijkste punten eruit gepikt en was helemaal in haar sas. De woorden gaven het beeld dat ze van hem had gevormd en voor zichzelf had gehouden, kleur en diepte, als een tussen twee vellen papier geperste bloem. Net zoals de bloem die hij haar een maand geleden had gegeven. 'Kijk, Alice,' – de groene steel had er teer uitgezien in zijn brede, sterke hand – 'de eerste gardenia van het seizoen.'

Ze glimlachte bij de herinnering en stak haar hand in haar zak om de zachte kaft van haar in leer gebonden notitieboekje te strelen. Het was een gewoonte die ze had meegenomen uit haar kindertijd had en waarmee ze haar moeder tot wanhoop had gedreven vanaf het moment dat ze op haar achtste verjaardag haar allereerste boekje kreeg. Hoe verzot was ze op dat hazelnootkleurige boekje geweest! Wat een geweldig idee van haar vader om dat voor haar uit te kiezen. Hij had zelf ook altijd een dagboek bijgehouden, had hij gezegd, met een ernst die Alice had bewonderd en

gewaardeerd. Onder het toezien oog van haar moeder had ze haar naam – Alice Cecilia Edevane – netjes voluit op de lichtblauwe lijn op het titelblad geschreven en ze voelde zich onmiddellijk een completer mens dan ze ooit was geweest.

Haar moeder vond het maar niets dat Alice haar zakboekje zo koesterde en er zo ‘geheimzinnig’ mee omging alsof ze ‘iets te verbergen had’, een conclusie waar Alice zich geen zier van aantrok. Haar moeders afkeuring was alleen maar mooi meegenomen; ook als het niet die lichte frons op het bevallige gezicht van Eleanor Edevane had laten verschijnen, zou Alice haar boekje blijven pakken. Ze deed het omdat haar notitieboekje een toetssteen was, het herinnerde haar aan wie ze was. Het was tevens haar naaste vertrouweling en als zodanig een autoriteit op het gebied van Ben Munro.

Het was al bijna een jaar geleden dat haar oog voor het eerst op hem was gevallen. Hij was aan het eind van de zomer van 1932 op Loanneth gearriveerd, tijdens die heerlijke droge maanden. Met alle drukte van het midzomerfeest achter hen hoefden ze niets meer te doen en konden ze zich volledig overgeven aan de zwoele hitte. Een goddelijke, vredige rust was neergedaald over het landgoed, waardoor zelfs moeder, acht maanden zwanger en op een roze wolk, de parelknoopjes van haar manchetten had losgeknoopt en haar zijden mouwen tot aan haar ellebogen had opgerold.

Alice had die dag op de schommel onder de wilg gezeten, waar ze loom zwaaiend haar Levensprobleem overpeinsde. De geluiden van het familieleven waren, als ze had geluisterd, overal om haar heen – moeder en meneer Llewellyn lachten in de verte, terwijl de roeiriemen van de boot een traag ritme klotsten; Clemmie kwebbelde tegen zichzelf terwijl ze op de weide pirouettes draaide, met haar armen wijd uitgespreid als vleugels; Deborah briefde alle schandalen van het afgelopen seizoen over aan het kindermisje Rose – maar Alice ging volledig op in zichzelf en hoorde niets anders dan het zachte gezoem van zomerse insecten.

Ze zat nu al bijna een uur op dezelfde plek en had niet eens gemerkt dat de zwarte inktvlek die uit haar nieuwe vulpen lekte zich langzaam over haar witte katoenen jurk verspreidde, toen zijn gestalte uit het donkere bosje opdook op het zonverlichte deel van de oprijlaan. Hij had een canvas plunjezak over zijn schouder en iets wat op een jas leek in zijn hand,

en hij kwam met rustige, krachtige passen aanlopen in een ritme waardoor ze langzamer ging schommelen. Ze zag hem dichterbij komen, het touw schuurde tegen haar wang toen ze zich uitrekte om om de hangende boomtakken van de treurwilg heen te kijken.

Door de grillige geografie kwamen mensen niet zomaar bij Loeanneth terecht. Het landgoed lag diep in een vallei en werd omgeven door dichte bossen vol doornstruiken, net als de huizen in sprookjes. (En in nachtmerries, zoals later zou blijken, hoewel er toen voor Alice nog geen aanleiding was om dat te bedenken.) Het was hun eigen zonovergoten plekje, haar moeders voorouderlijk huis, waar vele generaties deShiels hadden gewoond. En desalniettemin was hij hier, een vreemdeling in hun midden, en daarmee was de betovering van deze namiddag op slag verbroken.

Alice was van nature een nieuwsgierig aagje – dat werd haar hele leven al tegen haar gezegd; ze beschouwde het maar als een compliment en had zich voorgenomen deze eigenschap goed te benutten – maar haar belangstelling werd die dag meer aangewakkerd door frustratie en een plotselinge behoefte aan afleiding dan door nieuwsgierigheid. De hele zomer had ze koortsachtig gewerkt aan een roman vol passie en mysterie, maar drie dagen geleden was ze vast komen te zitten. Het was allemaal de schuld van haar heldin, Laura, die, na hoofdstukken lang haar diepste zielenroerselen te hebben blootgegeven, nu opeens elke medewerking weigerde. Zodra ze moest kennismaken met een lange, knappe donkere man met de flitsende naam lord Hallington, was ze op slag haar intelligentie en pit kwijtgeraakt en in een saai tutje veranderd.

Nou, besloot Alice toen ze de jongeman over de oprijlaan zag lopen, Laura moest nog maar even wachten. Er dienden zich nu andere dingen aan.

Een smalle rivier kabbelde kalmpjes voort over het landgoed en baadde even in het zonlicht voordat hij onverbiddelijk terugstroomde naar de bossen en naar een stenen brug, de erfenis van een verre achteroom, die de beide oevers verbond en toegang verschafte tot Loeanneth. Toen de vreemdeling de brug had bereikt, bleef hij stilstaan. Hij draaide zich langzaam om in de richting vanwaar hij was gekomen en leek een vluchtige blik te werpen op iets in zijn hand. Een stukje papier? Een speling van het licht? Uit de manier waarop hij zijn hoofd schuin hield en weifelend naar het dichte bos keek maakte ze op dat hij over iets nadacht, en Alice

kneep haar ogen samen. Ze was schrijfster; ze begreep mensen; ze herkende kwetsbaarheid zodra ze die zag. Waar was hij onzeker over en waarom? Hij draaide zich weer om en maakte zo de cirkel rond, bracht een hand naar zijn ogen en tuurde de met katoendistels omzoomde oprijlaan af naar waar het huis stond, in de beschutting van een taxushaag. Hij bewoog niet en leek niets anders te doen dan ademen. Terwijl ze hem bleef gadeslaan, legde hij zijn plunjezak en jas op de grond, hij trok zijn bretels weer op zijn schouders en slaakte een zucht.

Alice ervoer op dat moment een van haar plotselinge zekerheden. Ze wist niet waar ze vandaan kwamen, die inzichten in andermans psyche, alleen dat ze onverwachts en heel gedetailleerd opdoken. Soms wist ze gewoon dingen. Zoals nu: dit was niet de soort omgeving die hij gewend was. Maar hij was een man die een afspraak had met het lot, en hoewel iets in hem zich wilde omdraaien en het landgoed wilde verlaten nog voor hij er goed en wel was gearriveerd, kon je het lot niet zomaar de rug toekeren. Het was een bedwelmende gedachte en Alice voelde dat ze de touwen van de schommel steviger vastgreep, bestormd door ideeën, terwijl ze afwachtte wat de vreemdeling nu zou gaan doen.

Nadat hij zijn jas had opgeraapt en de zak op zijn schouder had geheesen, vervolgde hij zijn tocht over de oprijlaan naar het achter de bomen verscholen huis. In zijn houding was nu iets van vastberadenheid zichtbaar en voor wie niet beter wist maakte hij in alles de indruk dat hij wist wat hij deed en slechts een eenvoudige opdracht had te vervullen. Alice stond zichzelf een zelfvoldaan glimlachje toe en zag het toen opeens, in een flits, allemaal zo verblindend helder voor zich dat ze bijna van de schommel viel. Op hetzelfde moment dat ze de inktvlek op haar rok zag, realiseerde Alice zich wat de oplossing was voor haar Levensprobleem. Dat ze dat niet eerder had gezien! Het lag allemaal zo voor de hand. Laura, die eveneens worstelde met de komst van een intrigerende vreemdeling en die ook gezegend was met een groter perceptievermogen dan menig ander, zou vast en zeker de façade doorprikken en zijn diepste geheimen ontdekken, zijn schuldbeladen verleden. Op een rustig moment wanneer ze hem voor zichzelf had zou ze hem toefluisteren –

‘Alice?’

Terug in de badkamer van Loanneth sprong Alice op en stootte haar wang tegen de houten sponning.

‘Alice Edevane! Waar zit je?’

Ze wierp een snelle blik op de dichte deur achter haar. Fijne herinneringen aan de afgelopen zomer dwarrelden om haar heen; de heftige sensatie van het verliefd worden, de eerste weken van haar relatie met Ben en zijn bedwelmende effect op haar schrijven. De bronzen deurknop trilde licht door de snelle voetstappen in de gang en Alice hield haar adem in.

Haar moeder was de hele week al bloednerveus geweest. Typisch iets voor haar. Ze was niet voor gastvrouw in de wieg gelegd, maar het jaarlijkse midzomerfeest was dé traditie bij uitstek in de familie deShiel en moeder was stapelgek geweest op haar vader, Henri, dus werd het evenement elk jaar ter nagedachtenis aan hem georganiseerd. Ze raakte er elke keer van over haar toeren – de aard van het beestje – maar dit jaar was ze nog verder heen dan anders.

‘Ik weet dat je daar bent, Alice. Deborah heeft je net nog gezien.’

Deborah: grote zus, groot voorbeeld, grootste bedreiging. Alice knarste met haar tanden. Alsof het niet genoeg was om de alom geliefde en gerespecteerde Eleanor Edevane als moeder te hebben, kwam ze ook nog eens na een oudere zus die bijna perfect was. Beeldschoon, slim en verloofd met de beste partij van het seizoen, met wie ze weldra zou trouwen... Goddank was Clementine er nog, die na haar kwam en die zo’n ongelooflijke rouwdouwer was dat zelfs Alice bij haar vergeleken nog redelijk normaal overkwam.

Terwijl moeder door de gang stormde, met Edwina in haar kielzog, zette Alice het raam op een kier. Haar gezicht baadde in een warme bries met de geur van pas gemaaid gras en het zout van de zee. Edwina was de enige persoon (en ze was ook nog eens een golden retriever, dus niet écht een persoon) die ertegen kon wanneer haar moeder zo was. Zelfs arme pap was uren geleden naar zolder gevlucht, waar hij ongetwijfeld in het goede, stilzwijgende gezelschap verkeerde van zijn belangrijke werk over de natuur.

Het probleem was dat Eleanor Edevane een perfectionist was en dat elk detail van het midzomerfeest moest voldoen aan haar veeleisende maatstaven. Hoewel ze het had weten te verbergen onder een vernislaagje van koppige onverschilligheid, had het Alice lange tijd dwarsgezeten dat ze zo weinig voldeed aan haar moeders verwachtingen. Ze had in de spiegel gekeken en afkeuring gevoeld voor haar veel te slungelige lichaam, haar

onwillige dofbruine haar en haar voorkeur voor het gezelschap van verzonden mensen boven dat van echte.

Maar nu niet meer. Alice glimlachte toen Ben nog een houtblok op de steeds hoger wordende stapel legde. Ze mocht dan misschien niet zo charmant zijn als Deborah, en ze was ook zeker niet, zoals haar moeder, vereeuwigd als hoofdpersoon van een geliefd kinderboek, maar dat deed er allemaal niet toe. Ze was iets compleet anders. ‘Je bent een verhalenverteller, Alice Edevane,’ had Ben onlangs op een middag tegen haar gezegd toen de rivier rustig voortkabbelde en de duiven hun til binnen vlogen om uit te rusten. ‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet met zo’n sprankelende fantasie en zulke briljante ideeën.’ Zijn stem had zacht geklonken en zijn blik was intens geweest; Alice had zichzelf gezien door zijn ogen en ze was blij geweest met wat ze zag.

Moeders stem schoot langs de badkamerdeur, met nog iets over bloemen, voordat hij om de hoek verdween. ‘Ja, lieve moeder,’ mompelde Alice heerlijk neerbuigend. ‘Het schiet niet op als je als een kip zonder kop blijft rondrennen.’ Toen ze haar moeder werkelijk zonder hoofd voor zich probeerde te zien, moest ze haar lippen stijf op elkaar knijpen om niet in de lach te schieten.

Na een laatste blik op het meer verliet ze de badkamer en liep op haar tenen de gang door naar haar slaapkamer, waar ze haar zo dierbare map onder het matras vandaan pakte. Terwijl ze in haar haast nog maar net een scheur wist te ontwijken in de rode Baluch-loper, die haar overgrootvader Horace tijdens zijn avonturen in het Midden-Oosten naar huis had laten opsturen, vloog Alice met twee treden tegelijk de trap af. In het voorbijgaan griste ze snel een mand van de haltafel en ze sprong naar buiten, de kersverse dag in.

En je kon niet anders zeggen dan dat het een stralende dag was. Alice begon spontaan te neuriën toen ze het pad van stapstenen af liep. De mand was al bijna halfvol en ze was nog niet eens bij de weiden met wilde bloemen. Daar groeiden de mooiste en bijzonderste exemplaren in plaats van de brave gekweekte gevallen, maar Alice had het precies uitgemikt. Ze had zich de hele ochtend schuilgehouden voor haar moeder en had gewacht tot meneer Harris zijn lunchpauze zou nemen, zodat ze Ben alleen kon treffen.